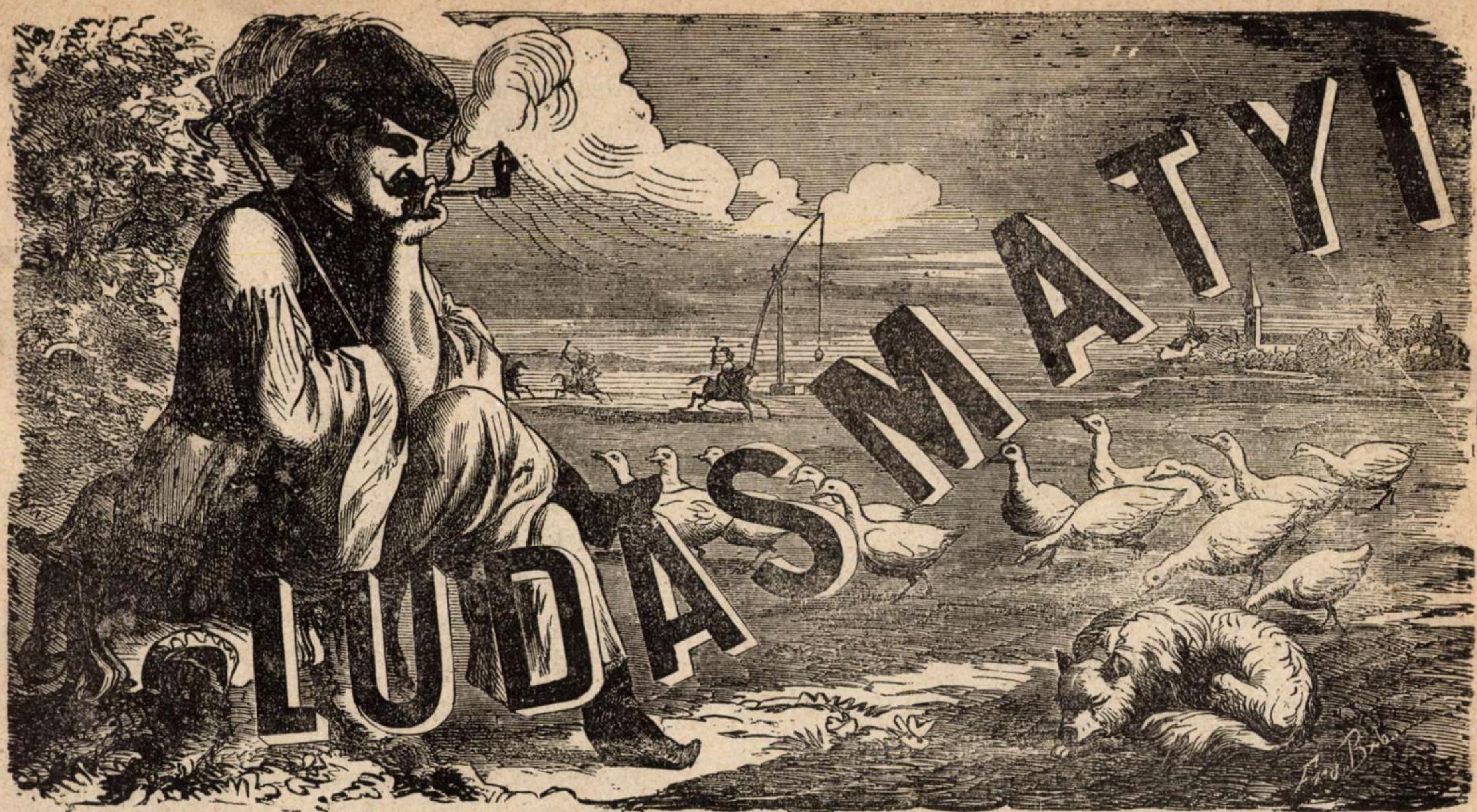

V. ÉVFOLYAM. Megjelenik minden vasárnap. Ára 3 hóra 1 frt 50 kr.

Az előfizetési pénz a KIADÓ-HIVATALBA városháztér 6. szám alá küldendő.

Pest, April 2. 1871. 14. szám.

GYŰJTŐKNEK öt előfizető utan tiszteletpéldány jár.

Szerkesztői iroda: Városháztér 6. szám ide küldendő mindenféle kézirat mely „Ludas Matyi"-nak van szánva.

A virilis szavazat utánni fényes kilátások.

— Budapest rendezésére vonatkozólag —

Si diis placet! gyönyörű lesz
A mi testvér fővárosunk.
Ohajtjuk, — hisz az ohajtásnál
Maholnap nem lesz más jussunk! —
S én az uj-évi hasonlatot
Sábesz-napi zsidó lányról
Visszavonom, — s kezdek nemesen
Gondolkodni Vilmoskánkról!

Ő nagyon elégedett lehet
Az enquette működésével.
Parancsol, — az meg csak rábóllint
Tökfejű helyeslésével. —
Szégyenvallott Szentkirályi Mór
Ujra biztos kilátást nyer,
Hogy az ujdonsült főispánság
Nem soká zsebében hever.

De szép is lesz: előttem fekszik
Jövő igazgatás képe;
Hogy örül majd, hogy ujjong neki
Budapestnek összes népe!
Legelől is hatlovas hintón
Az uj főispán méltósága.
Kinek a Hotel de villeben lesz
Fény-laka, nagy urasága!

Erről álmodik most a város
Sok előkelő nagy ura;
Példánykép lévén mindenekben
A franczia praefectura!
Visszaállittatik a Bezirk,
S a városi választónak
Aus ist, — kit a Bezirk ajánl,
Választják képmutatónak!

No! a Bezirkeket ügyesen
Ki lehet kerekiteni,
S baloldali választó szürét
Ekkép pompásan kitenni.
Dörzsöli is kacsóit össze
Sok kipróbált kapaczitás,
Biztositva lesz bizonyosan
Az az áldott majoritás!

Állam-rendőrök állittatnak,
— Ez képezi az alapot —
Kapnak mind párisi mintára
Szép pofonütött kalapot. —
Reménylem, hogy rendőrfőnökűl
— Csak kap rá Tóth Vilmos ingert —
Meghivják a boldogidőkből
Protmant vagy pedig Geringert!

Még egy vivmány! az áldott lutrit
Beveszik a hatóságba,
S a képmutatót kilutrizzák
— Árulva a macskát zsákba. —
A ki jól nem viseli magát,
Igy lesz neki fel s alá út, —
Azaz — az eresz alól ekként
Szépen a kapun kivül jut!

De pompás lesz, ha a főispán
Első körutjára indul;
Tudom, Budapest összes népe
Szivében rögtön felvidul!
Pofoncsapott kalapú rendőr
Vágtat a hintó-oldalon,
Hű buzgósággal köt kereket
Ott a tabáni oldalon! —

Megnyílik Budán készségesen
Minden bedugult csatorna,
Gyöngyen fintorog a főispán
Párfümérhez szokott orra!
Pesten a pompás boulevárdokon
Köszöntik koszorút hintve
A Linczerné-féle telepek
Lakói, nyájasan intve!

Borsszem Jankó erősen készül
Kitünő képeket adni,
Hogy ez a nagyszerű díszmenet
Miként fog végig haladni. —
Örvendjetek! Szeged, Kecskömét...
Veletek is majd igy bánnak...
Sőt alkalmasint országszerte
Lesz döge a főispánnak.

Nagy-Bőgős.

Hasli Muzes thodomángyos phulithikális és khültüi levele.

Szerkhesztülébcn!

Maga kezdi intherpellálni engemet, pedig bizun isthen vagyok elfáradva ogy, mint egykhur: szegén megboldogult thátheléhen üreg paripha szürkhéje, a mi vult hoszonüt eszthendüs, valamennyi szemére vak és hegyezthe thapugatta minnyája füle hegyével bizunyusra az ü bizunytalan lépéseket.

Nem cshoda ha khezdem khimerölni, mikhor láthok zendölésekhet, khegyetlen összeeskhövésekhet, nemzethek szabadsága elthipurására ujan mirthikben, hodj izraelbül thürténetet — még ha a Khura Dáthánt emlithek is — nem birum felhuzni.

Khölönösön ártotta nekem a lehangolására Pháris kapitulálozása angyival is inkább, mert nem merthem khifejezését adni a fhajdalumnak, titkultam asztat az asszonyságthul való félthemben. Gundultham: na, hodj ha eszthet elmondok neki Rüfkhelelébennek, bizunyusan fugja engemet ukulni a Khubi jerekhért, a mit hattam hadakhuzni Pháris dicshüségére. Phersze, végthére is cshak kikhellett bizun vallani, hodj mi thürthénte, és hodj a Kubit khemén fegyverébül tejfhülüs bojoszu német jerekhek — levetkhüztetthék.

Hej, szerkheszthülében! bizon merek mundani, hodj soha se nem látto maga az életiben ujan fhiczánkhulást mint a milen ekkur minalunk thürtint. Asszonság a felesigem khifototta a bultba, és unnan hoszta be edj vas rüfüt, és fugtha az én fejének, hodj mingyán engemet megrüfüli, ogy thumbulta felém, és ogy khiabalta rám: „meghalsz Hasli! mert elhagythál a szip jereket, hodj phuruszuk ránthatlan ránthott levessel ráncsanak khi belülle asztat a szép lelkhit a mi bülcs Solomonnal gyakran vetélkhedte.“

Ju, hodj vulthain edjezernyulczszáznegyennyulczban nemzetür, mer khölönben asszonsag megdüngethi engemet. Gundultham hát az én régi dicsüsigire és fugtham fül edj más rüfüt és mundtam: „asszonsag! thégy

le the asztat a the fegyverét, mer más khölönben bizon isthen én rüfülöm meg thigedet." Igy cshakogyan végét is vethettem ötközisnek, mert R ü f k h e l e mingyán kheszte khapitholalni; hanem — ezotánd meg jubban ajvékhultha, és hoszta be edj véka hamut, s mikhur abba bele thekergőczötte, Jeremiásbul züngülthe asztat: „Isthenem, isthenem! mér nem válthusztacz vizeknek kotfejévé az én fhejemet, hodj sokáig sirathatnék az én khedves fiamat."

Hála isthennek hodj Khobitul csak hamarjában khaptunk szerencsés levelet, mer mas khölönben tholántán már az üte a themethübe intherphellálhatná szerkhesztülében engemet.

Madjar phulithikhárul mastan nadjon kheveset thodom irni, mer kheveset ulvasuk, nadjon elfuglalja engemet a khereskhedis Angyit azunban mégis thodok, hodj a madjar ün alló hadsereg eszméje és a hunvédségnak ágyokkal valu fülszerelése, megint elbokthak a — s z a v a z z u n k phucsujájába, és hodj eszt a phucsuját Phulszki Francz oraság edj cshepp nyálával ismét szaphoritutta: huzzá tuldván ahoz a maga furmajára ünthütt, és sojját lelkhére redokhált és reakczhiunált fiát — Águsthunt.

Thübben intherphelláltlák már engemet, hodj errül a nyálárul irjam valami khültemény gyekhet, de bizén — miotánd ütet elneveztkek f ü l e s n e k — nem irum rulla semmit edjébet, cshak — mint a mi khicsiny emberrül ontig elég — edj phár rimet khuczkhásztatok rá ogy:

Urnyus jerek, Águstun!
Virulj khi az ágasun.

Éphen mast ulvasuk phulitbikhális laphokbol, hodj a fronczia nemzetürsig ogvaneshak zenebunázik a Phárisban, edjre demunstrálja a nemzet gyölés ellen. Én sojnálom eszt a nemzetürséget, — de más részrül megis igazat adom neki ha elgunduluk, hodj sukszur rászedtik már üthet, minél fugva bizalmatlan, és van uk rá, hodj nem ürümest thesz le a fegy verét.

Én asztat vélek, hodj azért thürthénék zenebuna a szép világvárusban, hodj észre vették némellek, mikhép khurmán férfiak, khatunák és phapok Naphuleunnal cshümeshüm gyürüt jáczzák, és okorják ennek morkhába bele sánzséruzni fronczia khurunát.

Hej, hej, cshak gunusz a világ és nem hijába zöngölöm én ogy ékhes rigmusokban:

Asztat thapasztalok: megveszett a világ. .
Phap, khatuna, khüvet önérdekhet kiált.
S ez a három elem van szüvetkhezésbe,
Hodj a nép jogot mind lükjön be a khésbe.

Azért thanácsolok mindenpféle népnek,
Ha a czhivilizált stádiumba lépett,
Meresszen khi szemét, a vigyázás nem árt,
Gunusz ellenségre szegezze okhulárt.

És ha lát, hodj itt utt khotya van a khertbe,
Phukkanus szerszámthul ne menjen el khedve,
Mert ha thelle-bellél, bizon isten mondom,
Megthánczulthatnak üt ugy fronczia mudun.

Hallok, hodj a hunvédségnél khapthák már mitrájlüszükhet, és velök már pofogthatták is ogy prubábul, — No hála isthennek, hodj ez igy thürthénte, legalább van oka nekhem hodj edj khissé félre össek az én bárángyos baquányát és ürümümbe rigmusuljak ogy:

Van mitrájlüsz, hap-happ-happ!
Hasli Muzsi schefthet kap,
Thilinkhuval mit behurdutt,
Ringyet rungyut khender khuczut
— Mint mungút a H a r a p a t t —
Fujthásuknak jul clad.

H a s l i M o z e s, m. k.
mindenféle thodomángyos, phulitikhális, khültüi levelek iruja, és nothurálpuét.

Legujabb pletykák.

Verebesi legujabban azt a jó tanácsot adta Thiersnek, mit a horváth-kiegyezéskor Rauch bánnak, hogy állitson Páris minden negyedében egy-egy hivatalos T ö k s z e m J a n k ó t, ezzel aztán megtéritheti azokat a bellevillei és montmartrei zavargókat.

A Tóth Vilmos által felállitandó államrendőrség főnökéül hirszerint Pietri, a volt Napoleoni spitzli-generalis hivatott volna meg.

Pietri azonban azt izente, hogy nem jöhet, mert nem sokára kénytelen-kelletlen elhagyott állomását foglalandja el — Párisban.

Görgei is felszólittatott az államrendőrség főnökségе elvállalására; maga helyett azonban Prottmannt ajánlotta, hanem Prottmann sem vállalta el, mert — ugymond — sokkal kényelmesebben éldegél az osztrák-magyar kormánytól nyert nehány ezer forintnyi pensióból, minthogy ilyen D u m m h e i t - ra adja fejét; — különben még majd fontolóra veendi a dolgot.

Horváth Döme Kecskemétről, mint nekünk irják — szinte előterjesztette volna a magukat kellőkép érdemesitett piaczi csamangók névsorát.

Bécsben az illető körökben erősen meg vannak győződve arról, hogy a delegatio májusban csakugyan összeül, m i v e l a k o r m á n y e t e k i n t e t b e n l e g j o b b a n é r t e s ü l t l a p j a — B o r s s z e m J a n k ó m á r m e g i n t k ö z l i a p e s t i s z a b a d s z e m é l y e k a r c z k é p é t.

A virilis

Börziáner Jakab: Midőn megtudta, hogy a virilis szavazat 13 szavazat többséggel győzött, kinyitá Wertheim cassáját és felkiálta: „Itthen vannak az én diplumáim, khik lenyumnak minden fiskhálisi diplumákat.“

szavazók.

Thót Vilmos mostoha gyermekeit „Születés“ Aristokrata urfit és „Vagyon“ Aristokratia kisasszonyt örökbefogadja és megáldja őket a virilis kiváltság nevében.

Az örökké vándorló zsidó.

3 huzavonásban.

I. F e l e m e l é s.

J u l a : Ágai Dolfi ur talán
. . . Nem volt ön zsidó hajdanán?
D o l f i : Én nem, de igen az atyus. . .
J u l a : No hogy hát ebrudra ne juss :
Adok én enni inni néked,
S lesz naponkint 5 ráncs béred;
Ennek fejébe kivánom pedig
Hogy húzd fel jól agyadnak kerekit.
S vedd elő ismert s z e m e s s é g e d e t,
De ne hogy megszökj, mert úgy jaj neked!
Légy hű védelmező paisom,
Ki nem tágit a csata sikon.
Buzditsd a népet, hogy fizessen csak :
Mielőtt a mennykő belénk nem csap.
D o l f i : Értem uram. Hadd csókoljam kezed!
(*magában*)
Óh! Jehova! ez jókor érkezett . . .
(*egycsomó pénzt zsebre rak.*)

E z m e g t ö r t é n t.

II. Leemelés.

T ö k s z e m J a n k ó : (*dalol és fütyörész*)
Tele zsebem, tele gyomrom,
Jön még több is : csak kell nyomnom.
Mind hunczut az a ki szegény . . .
Mert . . . azt nem zsebelhetem én!
tyuhajha!
J u l a : (*hirtelen megjelenik*)
Eszem azt a hamis szented, Dolfi!
Állj középre, s bünödet szurkold ki.
Ökör vagy, csak szarv hiányzik rajtad, —
Itt van Pállfy, azokat ő majd ad,
Ketten kaptok 5 ráncst egy napra
(*Dolfi Janko elpityeredik*)
Ki jobban bőg, czulágot az kapja.
D o l f i : Az elsőséget nem adom másnak :
Mert az első mindig áldomást kap.
P á l l f y : Majd elválik, ki foga élesebb?
Majd meglássuk, ki gyomra éhesebb.
J u l a : Hol egy ágyu? hadd ijesszek rátok . . .
Azt a konczon veszekszö apátok. . .
(*Tökszem és Pállfy ijedve kotródnak el.*)

III Elemelés.

(E z i s m e g t ö r t é n t.)

J u l a : Egyszer már függtem ég és föld között,
Midőn az a Haynau fölkötött.
S csodálatos, hogy akkor éltemet
Kivánta a nép, s mostan eltemet.
(*csendesebben.*)
A mint látom Dolfim kullog elém,
No gyere csak! majd kifizetlek én.
T ö k s z e m J a n k ó : Egy kis-nagy összegért esedezem. .
J u l a : Azt hiszed, hogy tán elment az eszem?
Adok én, de másforma valamit,
A mi nem kong s egy cseppet sem vakit.
Kösd talpadra ezt az uti laput . .
S utoljára . . ne egy viselt kaput.
Bécsben már látták fogad fehérét,
Pestet pedig haszontalan kernéd.
Kérd meg Simort, ő irgalmas lélek :
Sekrestyésnek hahogy bevennének.
Ha ott sincs segély? menj minden áron . .
Minél gyorsabban át a határon.
Talán a hol lelked nem ismerik :
Irgalomból gyomrod élelmezik.
E x T ö k s z e m J a n k ó :
Van eszem, hogy nem megyek el innét . .
Gyáva vagyok, még végre azt hinnék.
Visszavesz még Bolond Miska engem :
Ha könyörgésre öltöm ki nyelvem.
J u l a : Pusztulj, mert hogyha méregbe jövök :
Mint egy verébbe ugy beléd lövök.
(*Tökszem János szalad B M.-hoz.*)

Ez is megtörténik,
ugy reményli :
J a n i t o r.

Szabadkai életképek.

IX. Kép.

M a g y a r s z i n ü g y ü n k.

(Vége.)

És járja tovább k o m é d i á s körmenetét a n é m e t b e n h i v ő közönség, és üdvösnek találja a „V i z v á r i" áramlat által elsodort szelid „M a g y a r t" b a r b á r n é m e t t e l pótolni.

Mondja pedig a görög krónika : b a r b a r o s, vagyis „s e h o n n a i" az, a ki nem beszéli a honi (görög) nyelvet. — És nevezik „B a r b a r ó n a k" a magyar szinügyi comité egyik tagját, és ő nem beszéli a magyar nyelvet.

De a báránytürelmű közönség folytatja k o m é d i á j á t, és megállapodik bucsujárása m á s o d i k s t á-

tziójánál — Szent Agoston képénél, és gyámsága alá bocsátja a gyámoltalan „barbarost.“

És előáll Hunyady László szelleme, és igy szól Ágostonunkhoz: „Ha czélod használni a nemzeti müvészetnek: úgy zarándokolj Nikomediába, és kutasd föl azon tornyot, melyet Dioskoros az ő Barbara leányának épitett vala, és jegyezd el gyámfiadat a martyr-leány sorsával, hogy ne lássa többé világát a mi magyar szinpadunknak, és bünhödjék azon tiszteletlenségért, hogy az én nevemben „ki . . . ta a király kiséretét.“

És ráolvassa mindezekre „nagy keservesen“ Mauritius Martino-Anserinus az ő lantos mottóját: „Egyik varju ki nem ássa az másiknak az szemét!“

Borsika.

Nyilatkozat.

Alulirottak a „Magyar Állam“-ban páter Makutyi nemes nagylelküségét méltóképen megénekelvén, egyet elfelejtettünk, mire nézve az általunk annyira becsült Ludas Matyi becses hasábját vagyunk kénytelenek igénybe venni a dicsériádát kiegészitendők. Ugyanis:

A mi páter Makutyinknak nem levén fadeputatuma, kapott az uraságtól 30 ölet, s ennek vágatását és behordatását a várossal akarta véghez vitetni; miután azonban a város ezt elvállalni vonakodott, ő atyasága késznek nyilatkozott ezer forint alapitványt tenni, a minek kamatai fejében a város a favágást és annak behordását elvállalta; nem igy a tanitók, kik nem tehetvén alapitványt, maguk kénytelenek fa-illetményüket vágatni s behordatni, azaz: jóformán pénzen venni meg. A 30 öl fa munkája legalsóbb számitás szerint 90 frt, tehát 9 percent, melyet is az ur isten a mennyországból, az egyszeri zsidó és páter Makutyi szerint **6**-nak néz, igy tehát a kamat törvényes.

Zári mp.
a Smerling atyáskodó kormány alatt b. Döry provisorialis főispánhoz esküdtségért folyamodott, s folyamodásában az akkori kormány politikáját teljes szivéből helyeslő s előtte térdet, fejethajtó, — jelenleg jezsuita tyukprókátor.

Kókai de Kóka,
ahol a lencsét kétszer megették, kinek a Ludas Matyi égetés egy szál czindhelczljébe került, — városbiró.

Spitzer zsidó,
a kire ugyan a dolog egy cseppet sem tartozik, hanem azért mást nem kapván az illető urak, ő is aláirta eretnek-kezével az egyedül üdvezitő „Magyar Állam“ sorait.

Magyarázat.

Sokan szeretnék tudni meg
Hogy az ágyu s szekér minek? —
Ha nincs ki a kocsit hajtsa..
S ágyuhoz kanócát tartsa?
Megmondom én azt röviden . .
Mondja más rá: nem, — vagy — igen.
„Hát, — ha annyira nő a bú
Hogy ismét lesz egy háboru; —
A hazáért a vér ömlik;
S földünket sáskák özönlik:
Fele honvéd ágyut vontat.
— Legalább úgy nem harczolhat, —
S midőn rajtok lesz a bilincs:
Összeszedik mind a mi kincs;
Felrakják a kész szekérre, —
— S az a honvéd, kinek vére
Mindegy cseppig ki nem folya:
A mi kincsünk Bécsbe tolja.
A számla igy kerekre vág
— Jól kiszámitá ezt Deák!
Ágyu, szekér, tele pénzzel
Mind Bécsnek gyomrában vész el.
Csak a vér marad meg, mi itt
Sirhalmainkon kivirit.
Azt meg senki meg nem látja!
— Mert azt meg hát eltakarja —
— Ha a sors is ugy akarja..
A multak feledés-fátyla.“

Janitor.

Borsszem Jankó emlékkönyvébe.

I.

Szellemi s testi erő te szerinted, mint bizonyitod:
Vastagbőrű pofa, s jól kihízott has, ugy-e?

II.

Kéjhölgy-dámacsapattal sokszor jön lapod össze:
Ugy hiszem, ingyen az út, hogy te is visz-vizit-elj.

III.

Konczot az ebnek azért vetnek, hogy már ne ugasson:
Neked azért dobtak: hogy szakadatlan ugass.

IV.

Mennyi gyönyör, bűbájt fejez és mond néha ki egy szó:
Ábrándozva nyögöd, hogy ha ez egy a „nesze!“

V.

Farkcsóváló voltál, vagy, s leszel életeden át:
Volt uraid ugatod; erre fogad fened-e?

Janitor.

Mihály: Ugyan szomszéd, miért mondta a primás, hogy a pokol kapujáig elmegy, de tovább nem?

Iczig: Bizonyosan nem bizik mogában, mert thodja, hogy megvagyon irva, miszerint a Krisztus országán a a pokol minden kaphui sem vehetnek gyüzelmet.

Mihály: Azt hallom szomszéd, hogy a Magyar Államot három szent férfi szerkeszti.

Iczig: Persze . . két bolond egy pár . . harmadik a bojtár.

Mihály: Hát a kis szemtelen Jankócska megjelent-e már?

Iczig: Tholántán a Bursszem Jankó „kis lap"-ját érthi kend?

Mihály: Azt hát . . hát látta már a szomszéd?

Iczig: Láttam, hallja khend, mundhatom, hogy pumpás eredeti figura az elsü khép benne. A Herr v. Andrássi egy guggoló gündür haju kis lánynak van lepingálva. Elütte egy tálbul Borsszem Jankó eszi a tejfölt, mint kis macska, mig a Hirdcromboló kandur macska Andrássi lábához dürgölődzve dorombul a maradék subventióért. Végre a Pesti Napló mint . . mint khüvér pufók leány irigy szemmel sandalit, milyen jó dolguk van a cicusoknak. Nekhem csak az aláirás nem tetszik lássa khend! a helyett, hogy „a mi kis cziczánk" sokkal jubban találna ez „a mi pumi khotyánk."

Nyilvános köszönet.

Zári, Surgóth és Sebeczki trias tyukprókátoroknak Duna-Földváron.

Makutyiban üdvözülendő curcumspectatus Dominuszok!

Miután önök a földvári olvasókör Matyiját a kör tudta nélkül (az elnökkel azonban egyetértve) mágjára itélték és megégették s igy a kör tagjait, általában pedig a duna-földvári intelligentiát non-le-velle oda kényszeritették, hogy ha a Matyit olvasni akarják — fizessenek elő reá, — a minthogy már eddigelé, azaz aprilis 1-sőig, csak Duna-Földvárról magából 32 előfizető be is rukkolt, mely fényes tanubizonysága annak, hogy ha a Ludas Matyi sárkányának egy fejét levágják, azonnal harminczkettő nő az egy helyett, Önöknek szives pártfogását ezennel nyilvánosan megköszöni Ludas Matyi.

Káplándal.

Elfütyöli kotnyeles.

Jól van dolga, a káplánnak,
Mint a férjhez menő lánynak;
Mindig remél, mindig bizik,
Valahová csak elviszik.

Mint a leány a násznagyot —
Úgy várja, lesi a napot —
Midőn végre valahára. .
Meghivják parochiára.

Jól van dolga a káplánnak . .
Mint a szép, de szegény lánynak;
Szegény lányon szemmel kapnak,
Azt csak kiszemelik papnak.

Mint a legények a leányt . .
Szóval biztatják a káplánt
S az megmarad a pártában . .
Ez megőszül nagy vártában.

Felelős szerkesztő és kiadó laptulajdonos: MÉSZÁROS KÁROLY.

Pesten, 1871. Nyomtatta idősb Poldini Ede, úri-utcza 7. szám.